

[**Ministeren for Handel, Industri og Søfart.**] der dengang blev fremført for og imod den trufne Ordning og de fastlagte Priser. Det vil formentlig over for det høje Tings Medlemmer være tilstrækkeligt at fremhæve, at der i Regeringen, hvor Spørgsmaalene har været indgaaende drøftet, har været fuld Enighed om den Ordning, der blev truffet af Landbrugsministeren paa Grundlag af de i Landbrugsministeriet og Priskontrolraadet førte Forhandlinger om Tørveordningens Tilrettelæggelse og Priserne Fastsættelse.

Som det vil erindres, blev der ved Bekendtgørelsen af 30. Januar foretaget enkelte Ændringer i Forhold til den hidtil gældende Ordning. Der fandt saaledes en Deling Sted af Prisklasserne 1—3, saaledes at Klasse 2 og Klasse 3 blev delt i hver to Klasser, og Priserne ansattes saaledes, at de i det hele svarede til Priserne i 1941. Samtidig aabnedes der Adgang til at tage en noget højere Pris for særligt fine Tørv, ligesom der fastsattes nogle Fradragsbestemmelser for Tørv med et særlig stort Vand- og Askeindhold. Endvidere ændredes Betalingen for Tørvemasse, idet Betalingen, der i 1941 ikke maatte overstige 5 Kr. pr. t færdige Tørv, fastsattes maksimalt til henholdsvis 4 Kr. og 3 Kr. pr. t, alt efter som der samtidig stilledes fornøden Læggeplads til Raadighed, ligesom der foretoges en Nedsættelse af Lejen for Læggeplads. Det er vist de Hovedændringer, der blev foretaget med Hensyn til Producenterne. Senere er de fastsatte Priser blevet forhøjet ved Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 18. April, der bestemte, at de fastsatte Maksimalpriser alle maatte forhøjes med 50 Øre pr. t, en Forhøjelse, som skyldtes de stedfundne Ændringer i den tariffmæssige Afønning af Arbejdskraften i Tørvemasserne.

I Forbindelse med Udfærdigelsen af den sidste Bekendtgørelse blev hele Tørvprisspørgsmaalet taget op til fornyet Forhandling, der som sagt resulterede i en Forhøjelse af de gældende Priser med 50 Øre pr. t. Under Forhandlingerne blev paa ny, som saa ofte før, fra forskellig Side fremholdt Nødvendigheden af at forhøje Tørvpriserne for at opnaa en Tørvproduktion af tilfredsstillende Omfang. Spørgsmaalet blev ogsaa ved den Lejlighed gjort til Genstand for indgaaende Drøftelse og

Overvejelse i Priskontrolraadet, Landbrugsministeriet og den samlede Regering, og jeg vil gerne fremhæve, at man saavel i Priskontrolraadet som i Regeringen var af den Opfattelse, at den sikre Følge af en yderligere Prisforhøjelse vilde være en meget stor økonomisk Belastning af Befolkningen, uden at der var Udsigt til herigennem at fremkalde nogen væsentlig Forøgelse af Tørvproduktionen, en Opfattelse, som underbygges af forskellige Udtalelser og et Skøn paa Grundlag af forskelligt Materiale, der er indsamlet med Henblik paa en Bedømmelse af Tørvproduktionens Omfang og Størrelse.

De ærede Forespørgere — og det ærede Medlem Hr. Hartel som Ordfører for Forespørgerne — har specielt rejst Spørgsmaalet om, hvorledes jeg vil forsvare de gældende Maksimalpriser for Tørvedynd og Læggeplads — det er de Udtryk, der benyttes i Forespørgselen. Det tilkommer i og for sig ikke mig at føre noget Forsvar for disse Priser — det er næppe heller nødvendigt, men jeg har ikke noget imod at give en kort Redegørelse for Fastsættelsen af Priserne for disse to Omraader.

De paagældende Priser er, som jeg indledningsvis nævnte, fastsat af Landbrugsministeriet efter Indstilling fra Priskontrolraadet og efter Forhandling med Handelsministeriet. Spørgsmaalet om Betaling for Tørvemasse og om Afgift for Læggeplads har sammen med de andre Led i Tørvordningen været gjort til Genstand for indgaaende Prøvelse under de Forhandlinger, der er ført i Landbrugsministeriet og i Prisdirektoratet, og man har under disse Overvejelser skønnet, at Priser af den Størrelse, som er fastsat i Bekendtgørelsen, maa anses for at være passende og rimelige.

Med Hensyn til Prisen for Tørvemasse kan jeg oplyse, at den er fastsat efter et nøje Skøn over den Indtjening, som Moseejerne opnaaede i 1941 ved at stille Moserne til Raadighed for Tørvfremstilling — og det var ikke nogen ringe Fortjeneste. I øvrigt angiver Bekendtgørelsen selv de grundlæggende Retningslinier for den Betaling, der her er Tale om, idet det i Bekendtgørelsen udtales, at Fastsættelsen skal ske i Forhold til Jordens Brugsværdi og til Mulighederne for en rentabel Produktion i Mosen. Ud fra disse Betragtninger er man